

2007 m. kovo 7 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Bendrijų Komisija prieš Ispanijos Karalystę

(Byla C-136/07)

(2007/C 117/20)

Proceso kalba: ispanų

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama H. Støvlbæk ir R. Vidal Puig

Atsakovė: Reino de España

Ieškovės reikalavimai

- pripažinti, kad Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal 1988 m. gruodžio 21 d. Tarybos direktyvą 89/48/EEB ⁽¹⁾ dėl bendrosios aukštojo mokslo diplomų, išduotų po bent trejų metų profesinio mokymo ir lavinimo, pripažinimo sistemos ir 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyvą 92/51/EEB ⁽²⁾ dėl antrosios bendros profesinio mokymo ir lavinimo pripažinimo sistemos, papildanti Direktyvą 89/48/EEB, tiek, kiek tai susiję su leidimu verstis skrydžių vadovo profesija;
- priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

1. Direktyva 89/48/EEB taikoma leidimui verstis skrydžių vadovo profesija ir jos vykdymui Ispanijoje atsižvelgiant į tai, kad:
 - visi diplomai, licencijos ir reikalaujama kvalifikacija verstis „skrydžių vadovo profesija“ Ispanijoje Direktyvos 89/48/EEB prasme yra „diplomas“;
 - skrydžių vadovo profesija Direktyvos 89/48/EEB prasme yra „reglamentuojama profesija“;
2. Neatsižvelusi į šį taikymą, Ispanijos Karalystė nepriėmė nuostatų, būtinų įgyvendinti Direktyvą 89/48/EEB, kiek tai susiję su skrydžių vadovo profesija.
3. Komisija mano, kad Ispanijos Karalystė taip pat neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvą 92/51/EEB, nes:
 - Direktyva 92/51/EEB taikytina skrydžių vadovo profesijai;
 - Ispanijos Karalystė nepriėmė nuostatų, būtinų įgyvendinti Direktyvą 92/51/EEB skrydžių vadovo profesijos atžvilgiu.
4. 2006 m. balandžio 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/23/EB ⁽³⁾ dėl Bendrijos skrydžių vadovo

licencijos įtvirtina abipusio skrydžių vadovo licencijų pripažinimo sistemą pagal šios direktyvos nuostatas. Vis dėlto valstybėms narėms nustatytas terminas perkelti šią direktyvą baigiasi tik 2008 m. gegužės 18 dieną. Todėl iki šios datos Ispanijoje leidimui verstis skrydžių vadovo profesija ir jos vykdymui ir toliau taikomos Direktyvos 89/48/EEB ir 92/51/EEB.

- ⁽¹⁾ OL L 19, p. 16.
- ⁽²⁾ OL L 209, p. 25.
- ⁽³⁾ OL L 114, p. 22.

2007 m. kovo 8 d. Österreichische Volksbanken-AG pateiktas apeliacinis skundas dėl 2006 m. gruodžio 14 d. Pirmosios instancijos teismo (antroji kolegija) sprendimo sujungtose bylose T-259/02 — T-264/02 ir T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG ir kt. prieš Europos Bendrijų Komisiją, susijęs su byla T-271/02

(Byla C-137/07 P)

(2007/C 117/21)

Proceso kalba: vokiečių

Šalys

Apeliantė: Österreichische Volksbanken-AG, atstovaujama advokatų A. Ablasser-Neuhuber, R. Bierwagen ir F. Neumayr

Kita proceso šalis: Europos Bendrijų Komisija

Apeliantės reikalavimai

1. Panaikinti 2006 m. gruodžio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo sujungtose bylose T-259/02 — T-264/02 ir T-271/02 ⁽¹⁾ 2 ir 4 punktus ir
 - a) atsižvelgiant į pirmą ir trečią ieškinio reikalavimą, pripažinti ginčo dalyku esantį 2002 m. birželio 11 d. Komisijos sprendimą 2004/138/EB kartelinio susitarimo procedūroje COMP/36.571/D-1 niekiniu ta dalimi, kuria jis yra susijęs su apeliante, arba nepatenkinus šio reikalavimo ir atsižvelgiant į trečią ieškinio reikalavimą, sumažinti apeliantei skirtą baudą; arba

b) nepatenkinus pirma nurodytų reikalavimų, jei byla negali būti galutinai išspręsta, grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui ją išnagrinėti iš naujo ir priimti sprendimą.

2. Priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas arba, jei byla būtų grąžinta Pirmosios instancijos teismui, palikti išlaidų klausimą spręsti šiam teismui.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Apeliantė savo apeliacinį skundą dėl minėto Pirmosios instancijos teismo sprendimo motyvuoja taip.

Aiškindamas kriterijų, susijusį su įmonių susitarimų ir įmonių veiksmų galėjimu daryti poveikį prekybai tarp valstybių narių, ir jį taikydamas šioje byloje, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą. Sprendime jis nepagrįstai sumažino kriterijaus, susijusio su rinkos padalijimo poveikiu, svarbą; neaišku, kodėl Pirmosios instancijos teismas nenori kriterijui, susijusiam su rinkos padalijimo poveikiu, suteikti bent jau svarios nurodomosios reikšmės, kiek tai susiję su poveikio prekybai tarp valstybių narių buvimu. Be to, apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas vietoje to, kad išnagrinėtų atskirus „Lombardo klubo narių tinklo“ apskrito stalo pasitarimus dėl jų galimo poveikio prekybai tarp valstybių narių, atliko tik bendrą šių pasitarimų tarpvalstybinio poveikio tyrimą. Pernelyg išplėstas EB 81 straipsnio aiškinimas, kad kartelis, kuris apima visą valstybės narės teritoriją, vien dėl savo pobūdžio gali padalinti rinkas ir daryti poveikį prekybai Bendrijos viduje, arba kad tam bet kuriuo atveju yra pagrįstų prielaidų, neatitinka šios Bendrijos teisės nuostatos *ratio legis*.

Pirmosios instancijos teismas nepagrįstai netaikė Komisijos ir teismų praktikos suformuluotų apyvartos priskyrimo sąlygų decentralizuotų bankų rinkos dalių priskyrimui pagrindinei institucijai. Tai darydamas jis neatsižvelgė į tai, kad tiek apyvartos, tiek rinkos dalių priskyrimas nagrinėjamu atveju yra susijęs su tuo pačiu esminiu klausimu — leistinos baudos nustatymu. Regis, nėra jokios priežasties, kodėl tapatūs klausimai — apyvartos priskyrimas ir rinkos dalių priskyrimas — turėtų būti vertinami pagal skirtingus kriterijus. Net jei būtų laikoma, kad decentralizuotų bankų rinkos dalys gali būti priskiriamos pagrindinei institucijai pagal kitą kriterijų, nei taikomą priskiriant apyvartą, Pirmosios instancijos teismo pasirinktas kriterijus yra neteisingas ir neteisėtas.

Pirmosios instancijos teismas nepagrįstai atmetė apeliantės kaltinimus, susijusius su neatsižvelgimu į lengvinančias aplinkybes. Teisiniame vertinime jis visų pirma nepakankamai atsižvelgė į tai, kad apeliantės vaidmuo kartelyje yra mažareikšmis ir jos atžvilgiu nereikėjo imtis taikant priverstines priemones atliekamų patikrinimų, nes ji savanoriškai bendradarbiavo su Komisija. Apeliantė užima tik labai nedidelę rinkos dalį, kiti bankai jos nepakviėtė į mažesnę ratą, ir ji dalyvavo žymiai mažesniame skaičiuje pasitarimų. Šios apeliantės nurodytos aplinkybės, ir iš kurių galima daryti išvadą apie lengvinančių aplinkybių buvimą, iš dalies išvis nebuvo nagrinėjamos. Nei Komisija, nei Pirmosios

instancijos teismas nesilaikė pareigos išnagrinėti pateiktus faktus ir juos teisingai įvertinti teisiniu požiūriu.

(¹) OL C 331, p. 29.

2007 m. kovo 9 d. Hof van beroep te Antwerpen (Belgija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Belgijos valstybė prieš N.V. Cobelfret

(Byla C-138/07)

(2007/C 117/22)

Proceso kalba: olandų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Hof van beroep te Antwerpen (Belgija)

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Belgijos valstybė

Atsakovė: N.V. Cobelfret

Prejudiciniai klausimai

Ar tokia kaip Belgijos nuostata, reglamentuojanti galutines apmokestinamąsias pajamas, pagal kurią atitinkami dividendai pirmiausia yra įskaičiuojami į patronuojančios bendrovės apmokestinamąją vertę, o vėliau šių gautų dividendų suma (95 %) pagal W.L.B'92 205 straipsnio 2 dalį išskaitoma iš patronuojančios bendrovės apmokestinamosios vertės tik, jei patronuojanti bendrovė turi apmokestinamąjį pelną, yra suderinama su 1990 m. liepos 23 d. Tarybos direktyvos 90/435/EEB dėl bendrosios mokesčių sistemos, taikomos įvairių valstybių narių patronuojančioms ir dukterinėms bendrovėms (¹) 4 straipsniu, turint omenyje tai, kad toks išskaitymo iš galutinių apmokestinamųjų pajamų apribojimas lemia, jog bus apmokestinti patronuojančios bendrovės gauti dividendai vėlesniu mokestiniu laikotarpiu, jei per tą mokesčių laikotarpį, kai buvo išmokėti dividendai, ji negavo ar gavo nepakankamą apmokestinamąjį pelną, arba bent tai, kad mokesčio laikotarpio mokesčiai nuostoliai neteisingai išnaudojami ir todėl gautų dividendų, kurie nesant mokesčių nuostolių neapmokestinami iki 95 %, siekianti jų sumą nebegali būti perkelti?

(¹) OL L 225, 1990, p. 6.